

angaaende Fjernelsen af Krudtbeholdningen fra det sydlige Krudttaarn paa Amager, har jeg herved den Ære at meddele, at Udvalget paaskønner Deres Ekscellences Bestræbelser for en heldig Ordning af Krudttaarnsspørgsmaalet, men maa paa det nuværende Tidspunkt — umiddelbart før Rigsdagens Hjemsendelse — udtale, at det ikke ser sig i Stand til at tage Stilling til Spørgsmaalet“.

Det var altsaa i Foraaret 1902. Saa gik Sommeren, Spørgsmaalet kom igen frem under 1ste Behandling i Fjor Efteraar, og da Finansudvalget var nedsat, kom Sagen frem der. Efter at have drøftet det Forslag til Overenskomst, som altsaa var stillet Finansudvalget til Raadighed, svarede Udvalget, at man ikke kunde anse denne for tilfredsstillende, den fyldestgjorde ikke det Hensyn, man mente, der maatte ske Fyldest ved denne Lejlighed, og man svarede derfor tilbage i Overensstemmelse med denne Betragtning. Saa forhandlede den højtærede Minister videre med de paagældende og fik tilvejebragt et Grundlag for en Overenskomst, som var tilfredsstillende, saa vidt man kunde skønne i enhver Henseende. Men paa det Tidspunkt rejste der sig Opposition fra Socialdemokraternes Side. De krævede, at Sagen skulde afgøres ved Lov. Der skulde altsaa et Lovforslag frem, der skulde føres gennem Rigsdagen, og de stillede som Betingelse, at Krudtet ikke blev lagt ud i Fæstningsterrainet. Derom — at gøre Sagen til Genstand for Lovgivningsakt — havde de ikke sagt det allerringeste i Finansudvalget inden dette Tidspunkt. Altsaa den 17. Maj 1902 erklærede Finansudvalget over for den højtærede Krigsminister, at vi paaskønnede, hvad der allerede var gjort, og hans fortsatte Bestræbelser for at gaa videre paa den Bane. Den 15. November s. A., efter at Rigsdagen var traadt sammen paa ny, henvendte Krigsministeren sig til Finansudvalget med et Udkast til en Overenskomst. Der var ingen, der rejste Indsigelse imod, at denne Sag fortsat ordnedes administrativt; ikke en Røst hævdede sig i den Retning, vi drøftede Overenskomsten i Enkeltheder, vi svare og erklære, at vi fremdeles paaskønne Krigsministerens Bestræbelse, men Overenskomsten tilfredsstillende os ikke i alle sine Enkeltheder. Da der saa kom et Forslag til en Overenskomst, der tilfredsstillede de 13 Medlemmer af Udvalget, erklære de Herrer Socialdemokrater, at nu kunne de ikke være med, men nu maa de absolut kræve Sagen ord-

net ad Lovgivningens Vej. Det blev saa Resultatet, og der tilfød Krigsministeren en Meddelelse i Overensstemmelse dermed. Sagen var saa kørt i Staa og vilde maaske være bleven liggende ganske stille — det skal jeg ikke kunne sige, men det kunne vi jo høre nærmere om, efterhaanden som Forhandlingerne skrede frem; jeg tager kun den Side af Sagen, som vedrører Finansudvalget. — Sagen var kørt i Staa, men jeg antager, at naar den kom i Gang igen, var det, fordi den højtærede Krigsminister havde en Følelse af, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds alligevel interesserede sig for at faa den i Gang igen. Der gav sig til Kende stærke Vidnesbyrd om, at dette var Forholdet. Selvfølgelig skal jeg ikke komme ind paa private Detailler. Jeg skal ikke, som ærede Medlemmer fra socialdemokratisk Side ret ofte gøre, misbruge her i Tinget Ytringer, der ikke høre de offentlige Forhandlinger til, men jeg siger kun dette, det ærede Medlem vil ikke bestride det, det er en Kendsgerning, og hvorom alting er, skete dette, at den højtærede Krigsminister paa ny henvender sig til Udvalget for at høre, om der ikke skulde være indtraadt en Strømkæntring, et Meningsskifte. Men Sagen havde været bragt over i den socialdemokratiske Gruppe — det krænker jeg vist ikke nogen Interesse ved at nævne, det er noget, vi altid høre fra de Herrer Socialdemokraters Side, at vi foretage udentings Beslutninger og afgøre Sagerne, før de komme ned i Salen —, og da det nu skulde afgøres, var det ærede Medlem ikke i Stand til at slukke den Ild, han havde tændt nogle Maaneder før; i alt Fald indtog de ikke nogen anden Stilling, end de havde tilkendegivet tidligere. Resultatet blev saa, at vi endelig og uigenkaldelig maatte meddele Ministeren, at enstemmig Tilslutning til en *administrativ* Ordning kunde ikke opnaas, men paa den anden Side maatte Flertallet — altsaa vi 12; jeg sagde før 13, men Harald Holm var forinden død — tillige for sit personlige Vedkommende —, det er jo kun som saadan, man udtaler sig — ønske at Ordningen skete, saaledes som det forelaa i Overenskomstudkastet, og i den Anledning tilskrev Udvalget Krigsministeren under 6. Maj saaledes:

„I Anledning af, at Deres Ekscellence paa ny har henvendt sig til Finansudvalget angaaende den paatænkte Rømning af Fredskrudtmagasin Nr. 2 og Fjernelsen af Faren ved de 3 andre under Forhandlingerne nærmere betegnede Krudttaarne,